הקומץ את המנחה פרק שני מנחות טו.

רבנן סברי אין מרלה על. טומאת אכילת כהנים למיהוי זריקה שמזרקה יא) עליהן זריקה מעליתא ומיהו כי מרלה אין למיהוי קרבן מעליתא אכל עמא לא מישתרי באכילה דעבר יב) ליה בלאו מוהכשר אשר יגע בכל עמא לא יאכל (ויקרא ז): **ור' יהודה סבר אין אין מרלה.**

רבנן סברי הציץ מרצה על אכילות. לא למיסייה לטומאת באכילה יג) אלא לענין דלא הוי אמי טומאת כאכולו ודרוף אלא אמוב כטהור לענין דטריא זריקה לאיתיר לטהור גמור: **ורבי** יהודה סבר אין הציץ מרצה. והוה ליה אמי טומאת כאכולו ודרוף ולא מהניא זריקה יד) לטהור אע"ג דרבי יהודה ס"ל כפ' כילד צולין (פסחים עז.) טומאה הותרה בציבור ולא מיבעי אין לרצוי מ) דמאי דהתם הוא בציבור לא מהניא לטהר טומאת למיסייה באכילה הוא הדין נמי דלא מהניא למיסייה לטהור ג) לענין היתר אכילה לא מהניא ולא הויא כריצוי אין ולמ"ד מרלה מהניא לטהור ולא מהניא לטומאה: **והא** עולין דציץ מרצה כו'. ופרי' למ"ד כפ' כילד צולין (שם עז:) אין הציץ מרלה על העולים הנ"מ ביתיר אבל בציבור מודה לדין מרלה על העולין: **ופליגי.** [בה] משמע דאי משכח מ) תנאי דאין מרלה על העולין הוה מימא ליה ולכאורה כ"ש דהוה קשה טפי דרבי יהודה דאמר שניהם יעשו בטומאה קשבר דאין מרלה על העולין ומתניתין קשבר אין הציץ מרלה על אכילות ורבנן דאמרי טומאת בטומאתו וטהור בטהרתו קשבר אין הציץ מרלה על העולין ובמתניתין קשבר הציץ מרלה על אכילות: **רבי** יהודה אומר אפי' שכב אחד

טמא כו' שאין קרבן ציבור חלוק. אף על גב דרבי יהודה ס"ל כפ"ק דיומא (דף ז:) דטומאה הותרה בציבור מ"מ איצטריך ליה טעמא דאין קרבן ציבור חלוק בפסח כיון דיש ביה אכילה כדמוכח התם: **והא** מאי ציץ מרצה איבא. פי' הא אין הציץ מרלה על טומאת הגוף כדפי' בקונט' ודריש לקמן בהקומץ רבה (דף כה.) עון הקדשים הוא ונשא ולא עון המקדשים ובפרק שני דזבחים (דף כג.) נמי אמרינן בהדיא דאין הציץ מרלה על טומאת הגוף והא דאמר כפ' כילד צולין (פסחים עז.) דלמ"ד טומאה דמויה בעיא אין לרצוי היינו לטומאת הגוף דלא מהני אין אכל לטומאת הגוף דלא מהני אין אפי' בלא הכי: **מנין** לחמי תודה בו'. לקמן בפ' התודה (דף פ.) עיקר מילתא: **לחם** איקרי תודה תודה לא איקרי לחם. מהאי טעמא מיתרלא מה שמקשים ע) בפ' הערל (יבמות עב:) דיש בעשר וביכורי משא"כ בתרומה מ"ט דלא ילפינן ע) (ביכורים מתרומה) אע"ג דאיתקוש דדרשינן (פסחים לו:) ותרומת ידך אלו הביכורים דביכורים איקרו תרומה תרומה לא איקריא ביכורים והא דמקיש להו בפרק העור והרועה (חולין קכ:) התם אסמכתא בעלמא אמר ל): **המפגל** אין מתפגל כו'. פירוש

אומו שאתה ר"ל שהוא מפגל אתה מודה שאין מתפגל וכרים מכות (דף ב.) רואה לומר ק"ו מי הא גוונא גבי מעידין אינו בחיים פלוני שהוא בן גרושה ומגאנו זוממין דאין אומרים יעשה זה בן גרושה תחתיו משום דאמרינן ק"ו ומה המחלל אין מתחלל בא לחלל ולא חילל אינו דין שלא יתחלל ופריך רביעא א"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל אינו נסקל הכא לנקול ולא נקל אינו דין שלא יסקל ואע"ג דהכא מתקיים הק"ו לענין עדים זוממין אבל משום טעמא דא"כ ביטלת תורת עדים זוממין ומה הסוקל כו' פי' משום דקיים לן הרגו אין נהרגין משום דדרשינן כאחד זמם ולא כאחד עשה כך פי' אם בקונט' וקשה א"כ אמאי נקט בקילה יותר משאר מיתות ומפרש ר"ת ומה הסוקל אינו נסקל דרוגא לעולם בסייף אפי' הרג את חבירו בחבן ועוד נגלה דק"ו דהכא לא דמי לההוא ק) דבא לפגל הכא היינו לחם שבא לפגל אבל אבל תודה ע"י איצטרף לפוסלה ולא פיגל שאינו מצטרף לפוסלה אינו

אפילו לטהור באכילה וא"ת לרי"ו למה לי ריצוי ציץ הא אית ליה בביצד צולין [טומאה הותרה בציבור] ריל דה"מ בציבור אבל ביחיד לא וא"ת כיון דחשבינן לרי"ו הטומאה כאילו נאבדו הכבשים נמי היכי מתאכלו הא אמר לקמן אבד מקצת הלחם קודם זריקה אבדו הכבשים וצ"ע לפי מאי דס"ד השתא אבל לפי המסקנא ניחא דפלוגתא לא יעמוד. תוספות מהרי"ם: [נפ] ופליגי. הלשון קשה דמשמע דאי משכח תנאי דציץ אינו מרצה על העולין כו'

מסורת הש"ס

א) (פסחים עז.). ב) (פסחים פ. הוריות יא.). ג) (לקמן פ:). ד) ל"ק מ"ג. ה) ס"ל מינו. ו) ל"ל אין מגיעו בשני שניהם טומאים. ל"ק. ז) הס"ד. ל"ק. ח) ל"ק מ"ו. ט) (ויקרא ז). י) (משום דחיתקון זה עם זה בתגיעה אבל תודה דלא חיתקון אימת מי מפגל בתודה לא מפגל בחלות ל"ק). כ) תוה"ה הס"ד ואמר"ב מה"ד ממנה כי מיבעיא הס"ד ואמ"ב מה"ד לאיפגולי לחם בשיר בתוספת תודה והס"ד כל"ל. ל"ק. ל) ל"ל הכביש. מ) דמאי דהוקרה בלבנה. ל"ק. נ) וכיון דלענין כו' מהניא לא הויא כו'. ל"ק. ס) תנא דאין הציץ כו'. ל"ק. ע) דאמרי בפרק. ל"ק. פ) תרומה מנכסים. ל"ק. צ) (ויק' תוס' יומא עב: ד"ה טעונין). ק) ק"ו דבא. ל"ק.

תורה אור השלם

ז. אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת בשמן: ויקרא ז יב

הגהות הב"ח

(א) גמ' לחם איקרי תודה אבל תודה: (ב) רש"י ד"ה מ"מ וכו' לחם הס"ד ואמ"ב מ"ה והקריב וכו' מהכוה ליה:

מוסף רש"י

אין הציץ מרצה על אכילות. על טומאה שנגעה בכשר וכשרי מנחה הנאכלים אלא על טומאת הדם וקמלים (פסחים עז:). **יעשו בטומאה.** אף שהוקן אם ילפי (שם פ:). **מנין לחמי תודה שנקראו תודה.** מהמנין בתודה אלא הלכך מי אמר תודה אלו לחמי תודה כמי אמר לחם בכלל דהא נמי תודה איקרי תודה לא איקרי לחם. וכי אמר משום הלכך לאוסר תודה לא הוא תודה לאוסר לחם (הלכו פ:).

שיטה מקובצת

(א) אין הציץ מרצה. הקשה ה"ר שמואל מאיירא ז"ל דא"כ איך הכבשים מותרים באכילה דהא אמרינן לקמן דאם אבד מן החלות אבדו הכבשים והכא משמע דהכבשים מוהר באכילה דהא לא פליגי אלא בחלות אבל בכבשים מודי דנאכלים וצריך עיון ע"כ: ב) שיהים יעשו בטומאה. הי"מ אפילו אין ציץ מרצה הוה מצי פריך שהרי בלי ריצוי ציץ טומאה הותרה בצבור והוה הקטרה מעליא אלא ה"ק כלומר הכא לא שייך למימר טעמא דר' יהודה משום דאין הציץ מרצה עכ"ל הרא"ה. ובתוס' אחרות כתוב והא עולין דציץ מרצה כו' וקשה דמשמע הא אי אמרינן דאין הציץ מרצה ניחא ואמאי היכי אמרינן שניהם יעשו בטומאה וכי מותר לטמא הטהור בידים ריל דהא מילתא דהכא לא מתוקמא כמסקנא דשמעתין: ג) אפילו שכב אחד טמא כו'. פ"ה דקסבר ר"י שכב אחד אקרי קהל וא"ת א"כ למה לי טעמא דאין קרבן צבור חלוק דיפסק ליה דטומאה התרה בצבור ריל דה"ק סבר דצבור שנטמא יעשו אלו לעצמן ואלו לעצמן ואתא ר"י למימר טהורים יעשו בטומאה למי שאין קרבן צבור חלוק תו"ה. ובתוס' אחרים כתוב אפילו שכב אחד כו' דס"ל שכב אחד מיקרי צבור והכא מאי איכא ציץ מרצה הנהי דס"ל לר"י נמי דשבב ציבור מיקרי מ"מ הטהור אמאי ימשכו אחריהן לעשות בטומאה בשלמא אם רוב ישראל טמאין דין הוא שימשכו המיעוט אחר הרוב אבל אחר השבב אין הדין שימשכו אחריהן ורש"י פי' מאי איכא ציץ מרצה הא אין הציץ מרצה על טומאת הגוף מאי הוה ניחא ליה ר"נ הוה קשיא ליה אמאי יעשו הטהרות בטומאה ואומר רבינו

עין משפט נר מצוה

יג א מי' פ"ז מהלכות פסולי המקדש הלכה ז:
יד ב מי' שם הלכה ח:

שיטה מקובצת (המשך)

שמשון דה"ם מאי איכא ציץ מרצה מאי שייך כאן האי טעמא דרי' דריצוי הציץ (והי"נ) [והכי קא] אמרינן והא עולין דלא שייך כאן טעמא דריצוי ציץ: ד) שאין קרבן צבור: ה) והכא מאי הציץ מרצה איכא מ"מ שהרי אין הציץ מרצה על טומאת נבראא ואי"ת אפי' הוה הציץ מרצה מאי פרק ואמאי יעשו הטהורים בטומאה וכי מותר לטמא הטהור אלא כ"ל דהכי פריך מאי ציץ מרצה שייך כאן שהרי פסח אינו מרצה כריצוי ציץ וא"כ אין טעמא דריי לאו משום דציץ מרצה אלא משום דאין קרבן צבור חלוק כדפרש ואזיל ר' יוחנן. תו"ה: ו) הלמוד ערוך: ז) גלל לחם: ח) לחם גלל כבשים ואין כבשים גלל לחם: ט) ממנה ומלחמה מבעיא. קצת קשה דאין זה הטהורים בטומאה וכי מותר לעדיף מכולו לחם כראשכחן לעיל נבי שתי יריכות דאין בו כדת עד שיתפגל בשתיהן בכדית וכילו מאחת לא נתפגלה. תו"ה: ח) ומה המפגל אין מתפגל כו'. דימה אמאי לא מקשה כמו כן בבהיתין דתודה מפגל את הלחם כו' ומה תודה המפגל אינו מתפגל הבא לפגל ולא פגל דהיינו לחם אינו דין שלא יתפגל ריל דלפ"ה ניחא דפי' ומה המתפגל שבא לפייע לפגל אבל בתודה דמתניתין אין הלחם מסייע ליה שהרי היא עצמה לבד מתפגל עכ"ל הרא"ה. ובתוס' אחרות תירצו בלשון זה ריל דהכי פריך אינו דין שלא יתפגל בציווי המפגל אחרי שלא נתפגל אבל כמתניתין אין מתפגל דאי"ת סוף הקרא פותח את תחלתו דאם אינו מתפגל הלחם מה הוכח מפגל ריל דפריך לפסקנא כלומר לדברך שאתה אומר הלחם מפגל וכיוצא בו לעיל גבי שרפה. תו"ה: ט) שנזרקה עליה: י) דעבר עליה בלאו הנכשר: יא) על טומאה שנגעה: יב) בטומאה יגיעם זה: יג) ואפילו אין מגיעו בשניהן: יד) פסח שני הס"ד ומה"ד הכא מאי ריצוי ציץ איכא הא אין ציץ מרצה על טומאת הגוף כגון הך טומאה דשבב הס"ד ומה"ד הלמוד ערוך ותיובתא ר' יהודה נמחיק: טו) חלות הא קס"ל דתודה נמי היינו חלות הלכך כי מפגלת תודה מפגל נמי חלות הס"ד ומה"ד איפכא נמי כי מפגל לחם חפגל תודה הס"ד ומה"ד הלחם איקרי תודה כדכתיב התודה חלות דמשמע תודה ותיובתא תודה שלמיו נמחק: יח) הבהמה בכלל: יט) תודה מקדש: כ) התודה על חלות לחם חמץ: כא) התכלת הס"ד ומ"ה בתנויה תודה: כב) והניף הכהן אותם על הלחם וגו': כג) כבשים מפגלי לחם משום דהוקקו זה עם זה בתנופה אבל תודה דלא הוקקו אימא כי מפגלי תודה לא מפגלי: כד) מחשבה גמורה דלא: כה) מה"ד אלא לאיפגולי א) דשייר במחשבת תודה קא מבעיא ליה הס"ד: כו) לפגל את התודה ולא פגל אינו: כז) באכילה דעבר עליה בלאו הנשבר אשר יגע בכל טמא לא יאכל: כח) וזרקה

א) נראה דל"ל לאפגולי לחם דשייך בתחשבת תודה קא מבעיא כו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com